Zbiór Orzeczeń

OPINIA RZECZNIKA GENERALNEGO
GIOVANNIEGO PITRUZZELLI
przedstawiona w dniu 11 listopada 2021 r.[1]

Sprawa C-79/20 P

Yieh United Steel Corp.
przeciwko

Komisji Europejskiej

Odwołanie – Dumping – Rozporządzenie wykonawcze (UE) 2015/1429 – Artykuł 2 ust. 2 rozporządzenia nr 1225/2009 [obecnie art. 2 ust. 2 rozporządzenia 2016/1036] – Ustalenie wartości normalnej – Sprzedaż produktu podobnego z przeznaczeniem na konsumpcję krajową w kraju wywozu – Pominięcie sprzedaży krajowej przeznaczonej na wywóz przy ustalaniu wartości normalnej

1. Jaki jest w kontekście prawa antydumpingowego zakres wymogu, zgodnie z którym sprzedaż produktu podobnego „z przeznaczeniem na konsumpcję krajową" w kraju wywozu powinna być zwykle uwzględniana przy obliczaniu wartości normalnej, która jest następnie wykorzystywana w celu ustalenia dumpingu? Czy wymóg ten zakłada wykazanie istnienia elementu subiektywnego po stronie producenta sprzedającego dany produkt?

2. Taka jest zasadniczo kwestia prawna analizowana w ramach niniejszej opinii, dotyczącej odwołania, w drodze którego Yieh United Steel Corp. (zwana dalej „Yieh United") wnosi o uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 3 grudnia 2019 r., Yieh United/Komisja (T-607/15, EU:T:2019:831, zwanego dalej „zaskarżonym wyrokiem"), w którym oddalono skargę o stwierdzenie nieważności wniesioną przez tę spółkę na rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2015/1429 z dnia 26 sierpnia 2015 r. nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz płaskich wyrobów ze stali nierdzewnej walcowanych na zimno pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i Tajwanu (zwane dalej „spornym rozporządzeniem")[2].

[1] Język oryginału: włoski.

[2] Dz.U. 2015, L 224, s. 10.

I. Ramy prawne

3. W okresie zaistnienia okoliczności faktycznych leżących u podstaw sporu przepisy regulujące przyjęcie środków antydumpingowych przez Unię Europejską były zawarte w rozporządzeniu Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (zwanym dalej „rozporządzeniem podstawowym”) [3].

4. Artykuł 1 rozporządzenia podstawowego stanowił w ust. 1 i 2:

„1. Cło antydumpingowe może zostać nałożone na każdy produkt przywieziony po cenach dumpingowych, którego wprowadzenie do wolnego obrotu w [Unii] powoduje szkodę.

2. Produkt uznaje się za przywieziony po cenach dumpingowych, jeżeli jego cena eksportowa do [Unii] jest niższa od porównywalnej ceny produktu podobnego ustalonej w kraju wywozu w zwykłym obrocie handlowym”.

5. Zgodnie z art. 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia podstawowego:

„1. Podstawą obliczenia wartości normalnej są zwykle ceny uiszczone lub należne w zwykłym obrocie handlowym przez niezależnych nabywców w kraju wywozu […].

2. Sprzedaż produktu podobnego z przeznaczeniem na konsumpcję krajową zazwyczaj wykorzystuje się do ustalenia wartości normalnej, jeżeli stanowi ona 5% lub więcej wielkości sprzedaży danego produktu do [Unii]. Jednakże możliwe jest także wykorzystanie niższej wielkości sprzedaży, jeżeli, na przykład, żądane ceny zostaną uznane za reprezentatywne dla danego rynku”.

II. Okoliczności faktyczne i sporne rozporządzenie

6. Yieh United jest spółką z siedzibą na Tajwanie, prowadzącą działalność w szczególności w zakresie produkcji i dystrybucji płaskich wyrobów ze stali nierdzewnej walcowanych na zimno.

7. W następstwie skargi złożonej przez Eurofer, Association européenne de l’acier, ASBL (zwane dalej „Euroferem”) Komisja wszczęła w dniu 26 czerwca 2014 r. postępowanie antydumpingowe dotyczące przywozu płaskich wyrobów ze stali nierdzewnej walcowanych na zimno pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i Tajwanu [4]. Dochodzenie w sprawie dumpingu i powstałej szkody dotyczyło okresu od dnia 1 stycznia do dnia 31 grudnia 2013 r.

8. W dniu 24 marca 2015 r., w drodze rozporządzenia wykonawczego (UE) 2015/501 [5] (zwanego dalej „rozporządzeniem tymczasowym”) Komisja nałożyła tymczasowe cło antydumpingowe w wysokości 10,9% na produkt objęty postępowaniem w odniesieniu do Yieh United.

9. W dniu 26 sierpnia 2015 r. Komisja przyjęła sporne rozporządzenie.

[3] Dz.U. 2009, L 343, s. 51; sprostowanie Dz.U. 2010, L 7, s. 22. Rozporządzenie to zostało uchylone rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1036 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej (Dz.U. 2016, L 176, s. 21).

[4] Zobacz zawiadomienie o wszczęciu postępowania (publikacja Dz.U. 2014, C 196, s. 9).

[5] Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2015/501 z dnia 24 marca 2015 r. nakładające tymczasowe cło antydumpingowe na przywóz płaskich wyrobów ze stali nierdzewnej walcowanych na zimno pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i Tajwanu (Dz.U. 2015, L 79, s. 23).

10. Jeśli chodzi w szczególności o metodę obliczania wartości normalnej dla przywozu produktu objętego postępowaniem pochodzącego z Tajwanu, ze spornego rozporządzenia wynika, że metoda pierwotnie zastosowana w rozporządzeniu tymczasowym nie uwzględniała sprzedaży krajowej na rzecz dystrybutorów i przedsiębiorstw handlowych [6].

11. W następstwie argumentów przedstawionych przez niektórych producentów eksportujących, których dotyczy dochodzenie antydumpingowe, Komisja, uznając, że brak wiedzy co do ostatecznego miejsca przeznaczenia sprzedaży nie jest rozstrzygający, przeanalizowała jednak ponownie sytuację w oparciu o dowody dostępne w dochodzeniu [7]. Po zapoznaniu się z uwagami i dalszymi informacjami otrzymanymi po ujawnieniu tymczasowych ustaleń [8] Komisja dokonała przeglądu transakcji sprzedaży, które miały zostać pominięte przy określaniu wartości normalnej, tak aby jak najdokładniej odzwierciedlić sytuację poszczególnych producentów eksportujących objętych dochodzeniem. W następstwie tej analizy do obliczenia wartości normalnej w uzasadnionych przypadkach wykorzystano niektóre transakcje sprzedaży, które na etapie wstępnym zostały pominięte przy obliczaniu tej wartości [9].

12. Z motywu 59 spornego rozporządzenia wynika, że „[z]amiast wykluczać całą sprzedaż dystrybutorom na postawie założenia, że jest ona przeznaczona do wywozu, Komisja pominęła jedynie sprzedaż dystrybutorom, w przypadku której istniały wystarczające obiektywne dowody wskazujące na to, że została [ona] faktycznie przeznaczona na wywóz. Komisja zbadała zgłoszoną sprzedaż i zaklasyfikowała ją jako sprzedaż krajową lub eksportową w oparciu o konkretną sytuację i dane poszczególnych producentów eksportujących objętych postępowaniem. Jako ważny dowód wykorzystano np. istnienie bonifikat związanych z wywozem. Natomiast elementy subiektywne – takie jak intencje, wiedza bądź też jej brak – nie odegrały żadnej roli w obiektywnej ocenie przeprowadzonej przez Komisję”.

III. Postępowanie przed Sądem i zaskarżony wyrok

13. W dniu 27 października 2015 r. Yieh United wniosła do Sądu skargę o stwierdzenie nieważności spornego rozporządzenia.

14. Na poparcie skargi Yieh United podniosła dwa zarzuty, dotyczące, odpowiednio, naruszenia art. 2 ust. 3 i 5 rozporządzenia podstawowego oraz naruszenia art. 2 ust. 1 i 2 tego rozporządzenia [10].

15. W szczególności w ramach zarzutu drugiego skargi Yieh United podniosła zasadniczo, że Komisja naruszyła art. 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia podstawowego, uznając bez odpowiedniego uzasadnienia, że do celów ustalenia wartości normalnej należało pominąć niektóre transakcje sprzedaży produktu objętego postępowaniem na rzecz niezależnego nabywcy dokonane w zwykłym obrocie handlowym w kraju wywozu, z tego tylko powodu, że dane produkty zostały następnie wywiezione. Biorąc pod uwagę w szczególności brzmienie art. 2 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, zgodnie z którym sprzedaż produktu objętego postępowaniem „z przeznaczeniem na konsumpcję krajową” zazwyczaj wykorzystuje się do ustalenia wartości

6 Zobacz motyw 50 spornego rozporządzenia, z wyraźnym odesłaniem do motywów 63–66 rozporządzenia tymczasowego.

7 Zobacz motyw 56 spornego rozporządzenia.

8 Zobacz motyw 57 spornego rozporządzenia.

9 Zobacz motyw 56 spornego rozporządzenia.

10 Obecnie, odpowiednio, art. 2 ust. 3 i 5 rozporządzenia 2016/1036 oraz art. 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia 2016/1036.

normalnej, Komisja mogła w sposób skuteczny pominąć wspomniane transakcje sprzedaży przy obliczaniu wartości normalnej dopiero po wykazaniu, że sprzedawca w chwili sprzedaży wiedział o wywozie rozpatrywanych produktów lub przewidywał, że nabywca dokona ich wywozu.

16. W zaskarżonym wyroku, po oddaleniu w pkt 114–145 pierwszego zarzutu skargi [11], Sąd oddalił również zarzut drugi.

17. Sąd zauważył przede wszystkim, że z literalnego punktu widzenia różne wersje językowe przepisu art. 2 ust. 2 rozporządzenia podstawowego mówią o „przeznaczeniu" danego produktu, nie odnosząc się do zamiaru producenta co do tego przeznaczenia w chwili sprzedaży [12]. W tym względzie w zaskarżonym wyroku [13] Sąd uznał, że wbrew temu, co twierdzi Yieh United, nie można wyciągnąć żadnego ostatecznego wniosku ani ze sprawy rozstrzygniętej przez zespół orzekający Światowej Organizacji Handlu (WTO) [14], ani z wcześniejszego rozporządzenia Komisji z 1997 r. nakładającego tymczasowe cło na niektóre produkty [15].

18. Następnie Sąd uznał, że wykładnia wyrażenia „z przeznaczeniem na konsumpcję krajową", zgodnie z którą nie ma konieczności doszukiwania się zamiaru czy szczególnej wiedzy sprzedawcy dotyczących ostatecznego przeznaczenia produktu objętego postępowaniem, znajduje potwierdzenie w analizie kontekstu rozpatrywanego przepisu. W rzeczywistości bowiem ani pojęcia „dumpingu", ani „szkody" i „obejścia" w rozumieniu rozporządzenia podstawowego nie wymagają bowiem, jako przesłanki stosowania, stwierdzenia szczególnego zamiaru ze strony zainteresowanego, lecz wymagają spełnienia obiektywnych przesłanek, niezależnie od zamiaru lub szczególnej wiedzy tego zainteresowanego [16].

19. Sąd uznał również, że wykładnia ta jest zgodna z celem dochodzenia antydumpingowego, który polega na poszukiwaniu przez instytucje Unii obiektywnych dowodów przy użyciu narzędzi udostępnionych im przez rozporządzenie podstawowe i na podstawie dobrowolnej współpracy ze strony podmiotów gospodarczych. Zdaniem Sądu wykładnia ta jest także zgodna z zasadami przewidywalności i pewności prawa [17].

20. W odniesieniu do niniejszej sprawy Sąd zauważył przede wszystkim, że w spornym rozporządzeniu Komisja zastąpiła pierwotne podejście przyjęte w rozporządzeniu tymczasowym podejściem opartym na istnieniu obiektywnych dowodów na wywóz produktu objętego postępowaniem przez danego dystrybutora [18]. W szczególności Sąd wskazał następnie, po pierwsze, że pewna liczba transakcji sprzedaży zgłoszonych przez Yieh United jako krajowe była przedmiotem bonifikat wywozowych w ramach systemu mającego na celu zapewnienie zachęt dla dystrybutorów dokonujących wywozu ich produktów hutniczych; po drugie, że zostało ustalone, iż Yieh United rzeczywiście stosowała tę bonifikatę do wywozu w szczególności do znacznej części transakcji sprzedaży na rzecz swojego niezależnego nabywcy, w odniesieniu do których to transakcji zakwestionowała ona włączenie do obliczenia wartości normalnej; oraz po

11 Zobacz pkt 29–113 zaskarżonego wyroku.

12 Zobacz pkt 128 i 129 zaskarżonego wyroku.

13 Zobacz pkt 130 i 131.

14 Sprawozdanie z dnia 16 listopada 2007 r. w sporze „Wspólnoty Europejskie – Środek antydumpingowy dotyczący łososia hodowlanego pochodzącego z Norwegii" (WT/DS 337/R), w szczególności przypis nr 339.

15 Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1023/97 z dnia 6 czerwca 1997 r. nakładające tymczasowe cło antydumpingowe na przywóz drewnianych palet pochodzących z Polski i akceptujące zobowiązania zaproponowane przez niektórych eksporterów w odniesieniu do tego przywozu (Dz.U. 1997, L 150, s. 4).

16 Zobacz pkt 132 zaskarżonego wyroku.

17 Zobacz pkt 133–135 zaskarżonego wyroku.

18 Zobacz pkt 137 i 138 zaskarżonego wyroku.

trzecie, że można było zgromadzić inne obiektywne dowody na to, że nabywca ów faktycznie wywiózł znaczną większość produktów będących przedmiotem rzeczonych transakcji sprzedaży zgłoszonych jako sprzedaż krajowa [19].

21. Na podstawie powyższych rozważań Sąd stwierdził, że Komisja mogła zgodnie z prawem, nie popełniając przy tym oczywistego błędu w ocenie, pominąć omawianą sprzedaż przy określaniu wartości normalnej na podstawie art. 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia podstawowego [20].

IV. Żądania stron

22. W swoim odwołaniu Yieh United wnosi do Trybunału o uchylenie zaskarżonego wyroku, uwzględnienie skargi wniesionej w pierwszej instancji i w konsekwencji stwierdzenie nieważności spornego rozporządzenia w zakresie, w jakim ono jej dotyczy, oraz o obciążenie Komisji i Euroferu kosztami poniesionymi w postępowaniu w pierwszej instancji i postępowaniu odwoławczym.

23. Komisja wnosi do Trybunału o oddalenie odwołania i obciążenie Yieh United kosztami postępowania.

24. Eurofer wnosi do Trybunału o oddalenie odwołania, tytułem żądania ewentualnego – o oddalenie skargi wniesionej w pierwszej instancji, tytułem dalszego żądania ewentualnego – o przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania oraz o obciążenie Yieh United kosztami postępowania, w tym kosztami postępowania w pierwszej instancji.

V. Analiza odwołania

A. W przedmiocie odwołania wniesionego przez Yieh United

25. Na poparcie swojego odwołania Yieh United podnosi trzy zarzuty. W zarzutach pierwszym i drugim podnosi ona, że w zaskarżonym wyroku Sąd naruszył, odpowiednio, art. 2 ust. 3 i art. 2 ust. 5 rozporządzenia podstawowego. W zarzucie trzecim odwołania Yieh United podnosi natomiast, że Sąd naruszył art. 2 ust. 2 rozporządzenia podstawowego.

26. Zgodnie z wnioskiem Trybunału skupię się w mojej analizie na zarzucie trzecim odwołania.

B. W przedmiocie trzeciego zarzutu odwołania

1. Argumenty stron

27. W trzecim zarzucie odwołania, mającym na celu podważenie pkt 129–135 zaskarżonego wyroku, Yieh United podnosi, że Sąd naruszył art. 2 ust. 2 rozporządzenia podstawowego. Sąd błędnie orzekł, że przepis ten, w szczególności wyrażenie „z przeznaczeniem na konsumpcję krajową”, nie nakłada na Komisję obowiązku wykazania zamiaru lub szczególnej wiedzy producenta sprzedającego dotyczących ostatecznego przeznaczenia spornych produktów. Zgodnie z wykładnią Sądu przepis ten pozwala Komisji pominąć zgodnie z prawem przy

[19] Zobacz pkt 138–142 zaskarżonego wyroku.

[20] Zobacz pkt 144 zaskarżonego wyroku.

obliczaniu wartości normalnej transakcje sprzedaży krajowej na rzecz niezależnego nabywcy z tego tylko powodu, że dane produkty zostały następnie wywiezione, bez konieczności badania, czy było zamiarem producenta sprzedającego lub czy przynajmniej wiedział, że owe sprzedane nabywcy krajowemu produkty zostaną ostatecznie wywiezione.

28. Stanowisko Sądu, które potwierdziło stanowisko Komisji, prowadziło jednak do tego, że producent musi zawsze i nieodwołalnie ponosić odpowiedzialność za politykę handlową swoich niezależnych nabywców, mimo iż nie ma nad nią żadnej kontroli i nie zna rzeczywistego ostatecznego przeznaczenia produktu. Taka wykładnia pozwoliłaby Komisji na nałożenie ceł antydumpingowych na producenta niezależnie od jego polityki cenowej, co byłoby sprzeczne z ogólnym celem rozporządzenia antydumpingowego.

29. Yieh United podważa trzy podstawy, na których Sąd oparł się w zaskarżonym wyroku w celu potwierdzenia przyjętej przez Komisję wykładni art. 2 ust. 2 rozporządzenia podstawowego.

30. Po pierwsze, Yieh United kwestionuje twierdzenie, że analiza różnych wersji językowych rozporządzenia podstawowego, przeprowadzona w pkt 129 i 130 zaskarżonego wyroku, może skutecznie prowadzić do wniosku, jaki sformułował Sąd, zgodnie z którym należy wziąć pod uwagę dowód ostatecznego przeznaczenia produktu, a nie wiedzę lub zamiar producenta w chwili sprzedaży dotyczące tego ostatecznego przeznaczenia. Nic bowiem w wyrażeniu „z przeznaczeniem na” nie stoi na przeszkodzie ocenie tego, jak producent sprzedający postrzega przeznaczenie danego produktu w chwili sprzedaży. Ponadto wersje językowe wymienione przez Sąd w pkt 129 zaskarżonego wyroku nie zawierają wyrażenia „ostateczne przeznaczenie”, lecz zakładają raczej dokonanie przez producenta sprzedającego słusznej oceny przeznaczenia produktów wynikającego z dokonanej przez niego sprzedaży.

31. Po drugie, Yieh United kwestionuje wykładnię systemową i celowościową rozporządzenia podstawowego dokonaną przez Sąd w pkt 132 i 135 zaskarżonego wyroku. Jej zdaniem z jednej strony okoliczność, że dumping, szkoda i obejście mogą zostać stwierdzone niezależnie od zamiaru producenta lub eksportera, nie uzasadnia nieuwzględnienia sprzedaży krajowej dokonanej przez Yieh United. W ramach antydumpingu powinien występować element subiektywny, ponieważ chodzi o ukaranie „nieuczciwego” zachowania zainteresowanych producentów lub eksporterów. Z drugiej strony alternatywna wykładnia art. 2 ust. 2 rozporządzenia podstawowego zaproponowana przez Yieh United nie uniemożliwia Komisji znalezienia obiektywnych dowodów na przesłanki pozwalające na nałożenie cła antydumpingowego. Ponadto inne instrumenty ochrony handlu, przewidziane w szczególności w innych przepisach rozporządzenia podstawowego, w porozumieniach WTO lub w przepisach antysubsydyjnych, nakładają na organ prowadzący dochodzenie obowiązek zbadania subiektywnej wiedzy i zamiaru producentów lub eksporterów. W związku z tym nie można utrzymywać, jak stwierdził Sąd, że taki dowód jest „niepewny” lub niemożliwy do przedstawienia.

32. Po trzecie, rozumowanie przyjęte przez Sąd w pkt 134 zaskarżonego wyroku jest dotknięte syndromem błędnego koła. Jeżeli bowiem producent eksportujący zarządza w odpowiedni sposób własnymi cenami i stosuje podobne ceny sprzedaży krajowej i sprzedaży przeznaczonej na wywóz, wówczas nie wystąpi żaden dumping.

33. Komisja i Eurofer kwestionują argumenty Yieh United i utrzymują, że zarzut trzeci odwołania powinien zostać oddalony.

2. Ocena

a) Uwagi wstępne

34. W zarzucie trzecim odwołania Yieh United twierdzi, że Sąd naruszył art. 2 ust. 2 rozporządzenia podstawowego. Spółka ta kwestionuje w szczególności dokonaną przez Sąd w pkt 129–135 zaskarżonego wyroku wykładnię wyrażenia „z przeznaczeniem na konsumpcję krajową".

35. W tym względzie należy przede wszystkim przypomnieć, że w ramach art. 2 rozporządzenia podstawowego, który ustanawia przepisy dotyczące ustalania dumpingu, ust. 1–7 przewidują przepisy pozwalające na ustalenie wartości normalnej, która będzie następnie przedmiotem rzetelnego porównania z ceną eksportową w celu ustalenia dumpingu [21].

36. W myśl art. 2 ust. 1 rozporządzenia podstawowego podstawą obliczenia wartości normalnej są zwykle ceny uiszczone lub należne w zwykłym obrocie handlowym przez niezależnych nabywców w kraju wywozu. Zgodnie z ust. 2 tego artykułu „[s]przedaż produktu podobnego, z przeznaczeniem na konsumpcję krajową, zazwyczaj wykorzystuje się do ustalenia wartości normalnej […]".

37. Z tego ostatniego przepisu wynika a contrario, że w celu ustalenia wartości normalnej zazwyczaj nie uwzględnia się sprzedaży produktu podobnego przez producentów z kraju wywozu, która ma miejsce na rynku krajowym, jeżeli produkty będące przedmiotem tej sprzedaży nie są przeznaczone do konsumpcji na tym rynku, lecz mają inne przeznaczenie, takie jak wywóz.

38. W swoim odwołaniu Yieh United twierdzi zasadniczo, że zawarte w art. 2 ust. 2 rozporządzenia podstawowego wyrażenie „z przeznaczeniem na konsumpcję krajową" zakłada istnienie elementu subiektywnego, a mianowicie zamiaru lub wiedzy producenta sprzedającego dotyczących ostatecznego miejsca przeznaczenia danego produktu. Zgodnie z podejściem przyjętym przez Yieh United aby móc pominąć przy ustalaniu wartości normalnej transakcje sprzedaży produktu podobnego dokonane na rynku krajowym, Komisja musiałaby udowodnić zamiar lub przynajmniej szczególną wiedzę producenta sprzedającego w chwili dokonania tych transakcji sprzedaży dotyczące okoliczności, że owe produkty zostaną następnie wywiezione.

39. W celu ustosunkowania się do zarzutu trzeciego Yieh United należy zatem zbadać dokonaną przez Sąd wykładnię zawartego w art. 2 ust. 2 rozporządzenia podstawowego wyrażenia „z przeznaczeniem na konsumpcję krajową" w świetle argumentów podniesionych przez Yieh United.

b) W przedmiocie art. 2.1 porozumienia antydumpingowego

40. Na wstępie należy jednak zauważyć, jak zresztą wskazał sam Sąd [22], że zawarte w art. 2 ust. 2 rozporządzenia podstawowego sformułowanie „z przeznaczeniem na konsumpcję krajową" odpowiada wyrażeniom użytym w art. 2.1 porozumienia antydumpingowego [23] WTO w jego

[21] Zobacz art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego.

[22] Zobacz pkt 130 zaskarżonego wyroku i przytoczone tam orzecznictwo.

[23] Porozumienie o stosowaniu artykułu VI Układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu 1994 (Dz.U. 1994, L 336, s. 103).

trzech autentycznych wersjach językowych, a mianowicie „destined for consumption” w języku angielskim, „destiné à la consommation” w języku francuskim i „destinado al consumo” w języku hiszpańskim.

41. W tym kontekście z orzecznictwa wynika, że przepisy rozporządzenia podstawowego należy interpretować w miarę możliwości w świetle odpowiednich przepisów porozumienia antydumpingowego [24], uwzględniając również wykładnię różnych przepisów tego porozumienia dokonaną przez Organ Rozstrzygania Sporów WTO [25].

42. Ponadto w tym względzie wydaje się, że jedyny przypadek, w którym organy WTO dostarczyły wskazówek co do zakresu pojęcia „destined for consumption” zawartego w art. 2.1 porozumienia antydumpingowego, to przypadek wymieniony w pkt 131 zaskarżonego wyroku i w pkt 17 [26] powyżej, w którym zespół orzekający WTO zauważył w przypisie, że „w przypadku gdy producent sprzedaje produkt niezależnemu eksporterowi (lub kontrahentowi), wiedząc, że produkt ten zostanie wywieziony, sprzedaż ta nie może […] zostać uznana za sprzedaż z przeznaczeniem do konsumpcji krajowej”.

43. Moim zdaniem z uwagi tej wynika, że wiedza producenta sprzedającego na temat przeznaczenia na wywóz produktów będących przedmiotem sprzedaży nie jest pozbawiona znaczenia przy ustalaniu, czy produkty te mogą zostać uznane za „destined for consumption” w rozumieniu art. 2.1 porozumienia antydumpingowego i czy w konsekwencji związane z tym transakcje sprzedaży mogą zostać uwzględnione przy ustalaniu wartości normalnej. Z rzeczonej uwagi wynika bowiem, że faktyczna wiedza producenta sprzedającego o tym przeznaczeniu wyklucza kwalifikację „destined for consumption” w odniesieniu do spornych towarów, a zatem wyklucza uwzględnienie związanych z tym transakcji sprzedaży przy obliczaniu wartości normalnej.

44. Niemniej jednak zgadzam się z analizą przeprowadzoną przez Sąd we wspomnianym wyżej pkt 131 zaskarżonego wyroku, zgodnie z którą z samej tej uwagi nie można wywnioskować a contrario, że brak dowodu na faktyczną wiedzę producenta sprzedającego o przeznaczeniu na wywóz rozpatrywanych produktów musi koniecznie prowadzić do uznania, iż produkty te są przeznaczone do konsumpcji krajowej. Innymi słowy, okoliczność, że wiedza producenta sprzedającego o przeznaczeniu produktów na wywóz może uzasadniać pominięcie związanych z tym transakcji sprzedaży przy obliczaniu wartości normalnej, niekoniecznie oznacza, iż jeżeli organ prowadzący dochodzenie nie udowodni wspomnianej faktycznej wiedzy, wówczas owe transakcje sprzedaż muszą koniecznie zostać uwzględnione w rzeczonym obliczeniu.

45. Faktyczna wiedza producenta sprzedającego w chwili sprzedaży dotycząca tego, że produkty będące przedmiotem tej sprzedaży zostaną następnie wywiezione, pozwala bowiem przypuszczać, że cena i warunki sprzedaży (w celu wywozu) nie są cenami i warunkami właściwymi rynkowi krajowemu, co uzasadnia pominięcie tej sprzedaży przy obliczaniu wartości normalnej, która powinna odzwierciedlać możliwie najdokładniej cenę sprzedaży w kraju wywozu. Jednakże odwrotne twierdzenie niekoniecznie musi być prawdziwe. Jak zostanie wykazane bardziej szczegółowo poniżej, jest rzeczywiście całkiem możliwe, że pominięcie

[24] Wyrok z dnia 9 stycznia 2003 r., Petrotub i Republica (C-76/00 P, EU:C:2003:4, pkt 57).

[25] Zobacz podobnie wyrok z dnia 6 października 2020 r., Komisja/Węgry (Szkolnictwo wyższe) (C-66/18, EU:C:2020:792, pkt 92), a także, w odniesieniu do art. 3 ust. 1, 2 i 3 rozporządzenia (UE) 2016/1036, moja niedawna opinia w sprawie Komisja/Hubei Xinyegang Special Tube (C-891/19 P, EU:C:2021:533, pkt 24).

[26] Chodzi o przypis nr 339 do sprawy, o którym mowa w przypisie 14 powyżej.

sprzedaży przy obliczaniu wartości normalnej może być uzasadnione w oparciu o obiektywne elementy dotyczące tej sprzedaży, niezależne od dowodu zamiaru lub faktycznej wiedzy producenta sprzedającego dotyczące tego, że produkty zostaną następnie wywiezione.

46. To właśnie w tym kontekście należy przeprowadzić wspomniane wyżej badanie dokonanej przez Sąd wykładni przepisu prawa Unii zawartego w art. 2 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, w szczególności zawartego w nim wyrażenia „z przeznaczeniem na konsumpcję krajową".

c) W przedmiocie wykładni wyrażenia „z przeznaczeniem na konsumpcję krajową" w rozumieniu art. 2 ust. 2 rozporządzenia podstawowego

47. W tym względzie, jak zauważył Sąd, w odniesieniu do wykładni przepisów prawa Unii z utrwalonego orzecznictwa wynika, że należy uwzględniać nie tylko ich brzmienie, lecz także ich kontekst oraz cele regulacji, której część stanowią [27].

48. W tym względzie, po pierwsze, w odniesieniu do wykładni literalnej rozpatrywanego przepisu pragnę zauważyć, jak zresztą zauważył również Sąd [28], że w angielskiej wersji art. 2 ust. 2 rozporządzenia podstawowego użyto – w sposób, który ponadto różni się od angielskiego brzmienia art. 2.1 porozumienia antydumpingowego – wyrażenia „intended for domestic consumption", co można by interpretować w ten sposób, że zamiar sprzedawcy dotyczący przeznaczenia produktu będącego przedmiotem sprzedaży musi stanowić istotne kryterium. Jednakże zarówno inne wersje językowe rozpatrywanego przepisu przytoczone przez Sąd, jak i wyżej wspomniane brzmienie trzech autentycznych wersji językowych art. 2.1 porozumienia antydumpingowego nie odnoszą się wyraźnie do tego zamiaru, lecz raczej do „przeznaczenia".

49. W tym względzie z orzecznictwa Trybunału wynika, że ustalenie znaczenia i zakresu pojęć, których definicji – jak w niniejszej sprawie – prawo Unii nie zawiera, powinno być dokonywane zgodnie z ich zwyczajowym znaczeniem w języku potocznym, przy jednoczesnym uwzględnieniu kontekstu, w którym są one użyte, oraz celów danego uregulowania [29].

50. Słowo „przeznaczyć" pochodzi od łacińskiego słowa „destinare" („przeznaczyć") i oznacza, ściśle rzecz ujmując, „określić w sposób stanowczy, nieodwołalny, jako akt nadrzędnej woli" [30]. To odniesienie do nadrzędnej i nieuniknionej woli jest wyraźnie odzwierciedlone w wyrażeniu „przeznaczenie", odpowiadającym wyrażeniom: w języku angielskim – „destiny", w języku francuskim – „destin", w językach hiszpańskim i portugalskim – „destino". W sensie bardziej obrazowym wyrażenie „przeznaczyć" ma w języku potocznym znaczenie pozbawione odniesienia do nadrzędnej woli, to znaczy „przypisany", „zastrzeżony" lub „skierowany" do określonego celu [31].

[27] Zobacz między innymi wyrok z dnia 29 lipca 2019 r., Vethanayagam i in. (C-680/17, EU:C:2019:627, pkt 42) oraz pkt 127 zaskarżonego wyroku i przytoczone tam orzecznictwo.

[28] Zobacz w szczególności pkt 128–130 zaskarżonego wyroku kwestionowane przez Yieh United.

[29] Zobacz między innymi wyrok z dnia 26 maja 2016 r., Envirotec Denmark (C-550/14, EU:C:2016:354, pkt 27 i przytoczone tam orzecznictwo).

[30] Definicja w języku włoskim – zob. Treccani.it.

[31] Ibidem. Podobnie w języku francuskim czasownik „destiner" jest zdefiniowany jako „fixer la destination de quelque chose, le réserver à cet usage, à cet emploi; affecter" (Larousse.fr), a w języku angielskim czasownik „to destine" jest zdefiniowany jako „[with object] intend or choose for a particular purpose or end" (Oxford Dictionary of English, 3rd ed. (poprawione), Oxford University Press, 2015).

51. Rozumiane w ten sposób wyrażenie „z przeznaczeniem na konsumpcję krajową” oznacza, że aby sprzedaż w kraju wywozu mogła zostać uwzględniona przy obliczaniu wartości normalnej, produkty będące przedmiotem tej sprzedaży powinny być „przypisane”, „zastrzeżone”, „skierowane” do konsumpcji krajowej.

52. Z powyższego wynika, że zgodnie z tym, co wskazano w pkt 42 i 43 powyżej, wola i wiedza eksportera co do faktycznego przeznaczenia produktu końcowego nie są elementami pozbawionymi znaczenia w analizie zmierzającej do ustalenia, czy produkt podobny będący przedmiotem niektórych transakcji sprzedaży jest, czy też nie jest „przeznaczony na konsumpcję krajową”. Ostateczne przeznaczenie produktu będącego przedmiotem sprzedaży, które może mieć wpływ na cenę i warunki sprzedaży, może być bowiem określone przez producenta sprzedającego lub w każdym razie być przez niego znane, a zatem może warunkować tę cenę lub wpływać na te warunki.

53. Jednakże wbrew temu, co twierdzi Yieh United w swoim odwołaniu, dowód zamiaru lub faktycznej wiedzy producenta sprzedającego dotyczących konkretnego przeznaczenia produktów będących przedmiotem sprzedaży nie jest elementem koniecznym do pominięcia danej sprzedaży przy obliczaniu wartości normalnej. Jest bowiem całkiem możliwe, że niezależnie od dowodu takiego zamiaru lub faktycznej wiedzy wniosek co do tego, że wspomniane produkty są przeznaczone, to znaczy „przypisane” lub „skierowane”, do wywozu, może zostać obiektywnie wywiedziony na podstawie pewnych elementów dotyczących sprzedaży lub nabywcy nabywającego owe produkty. Z tego punktu widzenia na przykład dowód, że sprzedaż została dokonana po cenie lub na szczególnych warunkach mających na celu wspieranie wywozu, lub dowód, że sprzedaż została dokonana na rzecz klienta, który prowadzi głównie działalność w zakresie wywozu produktów będących przedmiotem sprzedaży, mogą moim zdaniem być wystarczające, aby uznać, że sprzedaż ta dotyczy produktów „przeznaczonych” na wywóz i że w związku z tym należy pominąć ją przy obliczaniu wartości normalnej[32]. Dowód takich okoliczności jest wystarczający niezależnie od dowodu zamiaru lub wiedzy producenta sprzedającego co do przeznaczenia towarów.

54. W oparciu o dowód takich okoliczności Komisja może zatem domniemywać, że sprzedaż dotyczyła produktów mających inne przeznaczenie niż konsumpcja krajowa i w związku z tym może pominąć je przy obliczaniu wartości normalnej, przy czym nie jest konieczne, by wykazała ona faktyczną wiedzę producenta sprzedającego o przeznaczeniu owych produktów. Konieczne jest jednak wykazanie istnienia obiektywnego związku między sprzedażą a przeznaczeniem danych produktów innym niż konsumpcja krajowa, który to związek mógłby uzasadniać pominięcie tej sprzedaży przy obliczaniu wartości normalnej.

55. Moim zdaniem powyższą wykładnię wyrażenia „z przeznaczeniem na konsumpcję krajową” zawartego w art. 2 ust. 2 rozporządzenia podstawowego – zgodnie z którą mimo iż zamiar lub szczególna wiedza producenta sprzedającego dotyczące przeznaczenia produktów będących przedmiotem sprzedaży nie są bez znaczenia, to jednak nie jest konieczne, w sytuacji gdy zostanie wykazane istnienie jednego lub kilku elementów świadczących o obiektywnym związku między sprzedażą a późniejszym wywozem, aby Komisja wykazała istnienie elementu subiektywnego po stronie producenta sprzedającego w celu pominięcia sprzedaży przy obliczaniu wartości normalnej – potwierdza analiza kontekstu i celów rzeczonego przepisu.

[32] Jak wskazałem bardziej szczegółowo w pkt 61 i w przypisie 38 poniżej, podobne choć nie identyczne podejście zostało przyjęte w orzecznictwie amerykańskim dotyczącym krajowego przepisu prawa antydumpingowego odnoszącego się do ustalania wartości normalnej. Zobacz w szczególności wyrok United States Court of International Trade z dnia 3 lutego 1997 r., INA Walzlager Schaeffler KG v. United States [957 F. Supp. 251 (Ct. Int'l Trade 1997), s. 265].

56. Z punktu widzenia kontekstowego, jak wskazano w pkt 35 powyżej, przepis ów wpisuje się w ramy art. 2 ust. 1–7 rozporządzenia podstawowego, które ustanawiają przepisy pozwalające na ustalenie wartości normalnej, która powinna być przedmiotem rzetelnego porównania z ceną eksportową w celu ustalenia dumpingu. Z żadnego z tych przepisów nie wynika, że dowód wystąpienia subiektywnego elementu, na który powołuje się Yieh United, jest konieczny do obliczenia wartości normalnej w celu ustalenia dumpingu. Ponadto, jak wskazał Sąd w pkt 132 zaskarżonego wyroku i co nie zostało zakwestionowane przez Yieh United w jej odwołaniu, brzmienie art. 2 ust. 8 rozporządzenia podstawowego, dotyczącego ustalenia ceny eksportowej, również nie zawiera żadnego odniesienia do kryterium „wiedzy" zainteresowanego.

57. Z celowościowego punktu widzenia należy zauważyć, że zawarte w art. 2 ust. 2 rozporządzenia podstawowego odniesienie do przeznaczenia produktów podobnych na konsumpcję krajową jest nieodłącznie związane z ustaleniem wartości normalnej i ma na celu zapewnienie, by wartość normalna odpowiadała w jak największym stopniu normalnej cenie produktu podobnego na rynku krajowym eksportera [33]. Taka zgodność jest niezbędna dla zapewnienia rzetelnego porównania z ceną eksportową produktu objętego postępowaniem w celu ustalenia dumpingu. Wynika z tego, że sprzedaż dotycząca produktów nieprzeznaczonych na konsumpcję krajową nie stanowi odpowiedniej podstawy dla obliczenia wartości normalnej i w związku z tym powinna być pominięta przy obliczaniu tej wartości [34].

58. Z tego celu rozpatrywanego przepisu wynika konieczność udowodnienia istnienia związku między sprzedażą krajową a przeznaczeniem innym niż konsumpcja krajowa, aby sprzedaż ta mogła zostać pominięta przy obliczaniu wartości normalnej. Natomiast z owego celu w żaden sposób nie wynika wymóg, zgodnie z którym Komisja musiałaby koniecznie udowodnić istnienie subiektywnego elementu po stronie producenta sprzedającego, aby móc dokonać takiego pominięcia.

59. Ponadto Yieh United nie opiera swojego ogólnego twierdzenia, zgodnie z którym „w ramach antydumpingu powinien występować element subiektywny", na żadnym konkretnym elemencie prawnym. Przeciwnie, jak twierdzi Komisja i jak wynika z orzecznictwa, celem nałożenia cła antydumpingowego, z którym nieodłącznie związane jest ustalenie wartości normalnej, nie jest nałożenie kary, lecz przywrócenie uczciwych warunków rynkowych w Unii [35]. Wynika z tego, że w tej dziedzinie prawa nie ma co do zasady potrzeby ustalania elementu subiektywnego.

60. Ponadto, jak wskazał w istocie Sąd w pkt 133 i 134 zaskarżonego wyroku, uzależnienie pominięcia sprzedaży produktów, których późniejszy wywóz można domniemywać, przy ustalaniu wartości normalnej danego produktu wyłącznie od wykazania zamiaru lub faktycznej wiedzy sprzedającego w chwili sprzedaży dotyczących ostatecznego przeznaczenia danego produktu byłoby sprzeczne z samym celem dochodzeń antydumpingowych. W tym względzie, po pierwsze, wskazałem już, że w odróżnieniu od innych dziedzin prawa Unii, takich jak na przykład naruszenie prawa konkurencji, w postępowaniach antydumpingowych instytucje Unii dysponują raczej ograniczonymi uprawnieniami i dlatego są uzależnione od dobrowolnej współpracy zainteresowanych stron w zakresie dostarczenia im informacji koniecznych do dokonania ustaleń w dochodzeniu [36]. Po drugie, zgadzam się z Sądem, że wymaganie od instytucji takiego dowodu,

[33] Zobacz analogicznie, w odniesieniu do pojęcia zwykłego obrotu handlowego zawartego w art. 2 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, opinia rzecznika generalnego P. Mengozziego w sprawie Rada/Alumina (C-393/13 P, EU:C:2014:2105, pkt 43 – przywołany wyraźnie przez Trybunał w pkt 28 wyroku z dnia 1 października 2014 r., Rada/Alumina, C-393/13 P, EU:C:2014:2245).

[34] Ibidem. Zobacz także analogicznie.

[35] Zobacz w tym względzie: wyrok z dnia 3 października 2000 r., Industrie des poudres sphériques/Rada (C-458/98 P, EU:C:2000:531, pkt 91); opinia rzecznika generalnego W. Van Gervena w sprawie Nölle (C-16/90, niepublikowana, EU:C:1991:233, pkt 11).

[36] Zobacz moja opinia w sprawie Komisja/Kolachi Raj Industrial (C-709/17 P, EU:C:2019:303, pkt 46 i inne przytoczone tam odesłania).

który mógłby okazać się praktycznie niemożliwy do przedstawienia w takim kontekście proceduralnym, prowadziłoby ostatecznie do umożliwienia uwzględnienia przy ustalaniu wartości normalnej zgodnie z art. 2 rozporządzenia podstawowego cen wywiezionych produktów, co mogłyby zniekształcić i uniemożliwić prawidłowe ustalenie wspomnianej wartości normalnej [37].

61. Wreszcie, jedynie tytułem uzupełnienia, pragnę zauważyć, że wykładnia przepisu art. 2 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, zgodnie z którą przy ustalaniu, czy produkt podobny będący przedmiotem sprzedaży jest „przeznacz[ony] na konsumpcję krajową", zamiar lub faktyczna wiedza producenta sprzedającego dotyczące przeznaczenia na wywóz mogą być istotne, ale nie są decydujące, w przypadku gdy wykazane zostanie istnienie elementów świadczących o obiektywnym związku między sprzedażą a późniejszym wywozem, który to związek może uzasadniać pominięcie przeznaczenia produktów będących przedmiotem sprzedaży do konsumpcji krajowej, jest zasadniczo zgodna z przyjętą w praktyce administracyjnej i sądowej w Stanach Zjednoczonych wykładnią przepisu krajowego prawa antydumpingowego dotyczącego ustalania wartości normalnej [38].

62. Zaskarżony wyrok należy analizować w świetle całości powyższych rozważań.

d) W przedmiocie zaskarżonego wyroku

63. W zaskarżonym wyroku w ramach analizy zarzutu drugiego odwołania podniesionego przez Yieh United Sąd dokonał przede wszystkim w pkt 127–135 wykładni przepisu art. 2 ust. 2 rozporządzenia podstawowego i zawartego w nim wyrażenia „z przeznaczeniem na konsumpcję krajową". Następnie, w pkt 136–144 zaskarżonego wyroku, Sąd zbadał sprawę i stwierdził, że Komisja nie popełniła oczywistego błędu w ocenie, gdy pominęła w spornym rozporządzeniu sprzedaż dokonaną przez Yieh United na rzecz jej największego klienta na Tajwanie.

64. W tym względzie pragnę zauważyć, po pierwsze, że w zarzucie trzecim odwołania Yieh United kwestionuje jedynie pkt 129–135 zaskarżonego wyroku, w których – jak wskazano w poprzednim punkcie – Sąd dokonał wykładni wyrażenia „z przeznaczeniem na konsumpcję krajową" w rozumieniu art. 2 ust. 2 rozporządzenia podstawowego. Jednakże z lektury tych punktów wynika, że Sąd ograniczył się w istocie do zbadania i odrzucenia proponowanej przez Yieh United wykładni tego przepisu, zgodnie z którą aby móc pominąć niektóre transakcje sprzedaży przy obliczaniu wartości normalnej, Komisja musiałaby udowodnić zamiar lub szczególną wiedzę sprzedającego dotyczące przeznaczenia na wywóz produktu będącego przedmiotem sprzedaży. W swojej argumentacji przedstawionej w ramach zarzutu trzeciego odwołania Yieh podnosi jedynie, że Sąd naruszył prawo poprzez brak przyjęcia tej wykładni.

[37] Zobacz pkt 134 zaskarżonego wyroku.

[38] Mianowicie 19 U.S. Code § 1677b, w szczególności pkt 1 lit. a). Z orzecznictwa dotyczącego tego przepisu wynika bowiem, że stosuje się kryterium, zgodnie z którym organ prowadzący dochodzenie antydumpingowe musi udowodnić, iż producent „*knew or should have known that the merchandise was not for home consumption based upon the particular facts and circumstances surrounding the sales*" (to znaczy wiedział lub powinien był wiedzieć, że towary nie są przeznaczone na konsumpcję krajową, w oparciu o szczególne fakty i okoliczności dotyczące sprzedaży; zob. wyroki United States Court of International Trade: z dnia 3 lutego 1997 r., INA Walzlager Schaeffler KG v. United States [957 F. Supp. 251 (Ct. Int'l Trade 1997), s. 264]; z dnia 3 lipca 2001 r., Tung Mung Development Co. Ltd. and Yieh United Steel Corp. v. United States [219 F. Supp. 2d 1333 (Ct. Int'l Trade 2002), s. 46]. Orzecznictwo to zostało zasadniczo potwierdzone w wyroku z dnia 17 czerwca 2020 r., Coalition of American Flange Producers v. United States [448 F. Supp. 3d 1340 (Ct. Int'l Trade 2020), s. 1354 i nast.]. Z orzecznictwa tego wynika zatem, że dowód faktycznej wiedzy producenta eksportującego o przeznaczeniu na wywóz produktów będących przedmiotem sprzedaży nie jest konieczny, jeżeli wiedzy tej można domniemywać na podstawie obiektywnych okoliczności (ang. constructive knowledge), które pozwalają stwierdzić, że producent „powinien był wiedzieć", iż produkty zostaną wywiezione.

65. Z analizy przeprowadzonej w pkt 47–60 powyżej wynika jednak, że należy, moim zdaniem, odrzucić zaproponowaną przez Yieh United wykładnię rozpatrywanego przepisu oraz że chociaż zamiar i faktyczna wiedza producenta sprzedającego dotyczące ostatecznego przeznaczenia towarów nie są bez znaczenia, to jednak ich udowodnienie nie jest koniecznie elementem decydującym dla ustalenia, czy produkt będący przedmiotem sprzedaży w kraju wywozu jest „przeznacz[ony] na konsumpcję krajową" w rozumieniu art. 2 ust. 2 rozporządzenia podstawowego.

66. Wynika z tego, że odrzucając w pkt 129–135 zaskarżonego wyroku wspomnianą wyżej wykładnię rozpatrywanego przepisu zaproponowaną przez Yieh United, Sąd nie naruszył w żaden sposób prawa. Moim zdaniem powyższe stwierdzenie jest wystarczające do oddalenia zarzutu trzeciego odwołania, ponieważ, jak wskazano, w owym zarzucie Yieh United kwestionuje jedynie tę część wyroku, powtarzając tę samą wykładnię spornego przepisu.

67. Tytułem uzupełnienia pragnę zauważyć, po drugie, że jak wynika z analizy przeprowadzonej w pkt 47–60 powyżej, dokonana przez Sąd w pkt 129–135 zaskarżonego wyroku wykładnia sformułowania „z przeznaczeniem na konsumpcję krajową" w rozumieniu art. 2 ust. 2 rozporządzenia podstawowego powinna zostać uzupełniona i wyjaśniona w ten sposób, że zamiar lub faktyczna wiedza producenta sprzedającego dotyczące przeznaczenia na wywóz mogą być istotne, lecz nie mają decydującego znaczenia, jeżeli zostanie wykazane, że istnieją elementy świadczące o obiektywnym związku między rozpatrywaną sprzedażą a przeznaczeniem innym niż konsumpcja krajowa produktów będących przedmiotem sprzedaży, który to związek może wykluczyć uwzględnienie rzeczonej sprzedaży przy obliczaniu wartości normalnej.

68. Po trzecie, również tytułem uzupełnienia, pragnę zauważyć, że z pkt 138–143 zaskarżonego wyroku, które nie zostały zakwestionowane przez Yieh United, wynika, iż w niniejszej sprawie Komisja pominęła przy obliczaniu wartości normalnej sporne transakcje sprzedaży Yieh United na rzecz jej największego klienta na Tajwanie w oparciu o udowodnioną okoliczność, że z jednej strony do znacznej części spornych transakcji sprzedaży[39] zastosowano bonifikatę wywozową, a z drugiej strony ów klient prowadził działalność głównie w zakresie wywozu produktów będących przedmiotem sprzedaży[40].

69. W tych okolicznościach, w świetle wykładni spornego przepisu dokonanej w pkt 47–60 powyżej, Sąd słusznie moim zdaniem uznał, że Komisja nie popełniła żadnego oczywistego błędu w ocenie, gdy pominęła sprzedaż na rzecz tego klienta przy obliczaniu wartości normalnej.

VI. Wnioski

70. Na podstawie całości powyższych rozważań proponuję, aby Trybunał oddalił jako bezzasadny zarzut trzeci odwołania podniesiony przez Yieh United.

[39] Z pkt 141 zaskarżonego wyroku wynika, że – tytułem przykładu – te transakcje sprzedaży odpowiadały 40% sprzedaży na rzecz tego klienta w grudniu 2013 r.

[40] Z pkt 142 zaskarżonego wyroku wynika bowiem, że wykazano, iż klient ten sprzedał jedynie niewielką ilość danego produktu na rynku krajowym.